

Dierbare Vader Abt, Dierbare Broeders, Beste Christengelovigen,

Onze-Heer-Jezus-Christus wil dat alle **zondaars zich bekeren** en dat alle **rechtvaardigen streven naar volmaaktheid** en heilig worden: *“Wees volmaakt, zoals uw Vader in de hemel volmaakt is”*.

Het gaat hier om niets anders dan om het **eerste gebod**: *“Gij zult de HEER, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.”* (Dt 6,5) *“En Uw naaste zoals uzelf”* (Mt 22, 39). Daarom verduidelijkt Jezus ook: *“Zoals uw Vader in de hemel”*. Geen lichamelijke volmaaktheid dus, geen intellectuele, geen volmaaktheid van onze werken, maar een **volmaaktheid in de liefde**. Alle andere volmaaktheid is vals, schrijft St-Franciscus van Sales. Liefde is de *“band der volmaaktheid”* (Kol 3,14). Want echte liefde is nooit middelmatig, lauw of halfslachtig. Echte liefde is absoluut, is radicaal. Echte liefde geeft zich volledig.

Katholieken die hun geloof ernstig nemen worden vandaag vaak bestempeld als *“extremisten”*. En extremisten willen we inderdaad zijn. Extremisten van de liefde, van de liefde die zich geeft voor God en de naaste, tot aan de dood indien het nodig is, zoals onze Zaligmaker Jezus-Christus het ons heeft voorgedaan.

Maar voor het zover is, zullen we eerst liefde moeten tonen in de **kleine dingen** van elke dag: wanneer we de vloer vegen, de vuilzak buiten zetten, lastige mensen verdragen, ons best doen om op tijd komen, naar de Mis gaan ook wanneer we liever zouden uitslapen,... De liefde zet ons er steeds toe aan om ons eigen kleine leventje achter te laten, ons gemak en comfort op te geven, onze plannen in de war te laten brengen. Indien wij niet tot getrouwheid in staat zijn in die kleine dingen, hoe kunnen wij dan ooit tot de volmaaktheid van de liefde komen? Of, om het met de woorden van een bekende psycholoog te zeggen: hoe wil een jonge man de wereld verbeteren, indien hij niet in staat is om zijn eigen kamer op orde te houden?

Aan een zuster die vroeg aan St-Franciscus van Sales wat ze moest doen om de volmaaktheid te bereiken, antwoordde de heilige, met zijn onovertroffen mensenkennis en zin voor humor: *“Zuster, ik meen dat God van U vraagt om wat minder lawaai te maken wanneer U de deuren dicht doet”*. Eerder dan men hoogdravende woorden of hartstochtelijke gevoelens, drukt de liefde zich uit in heel concrete daden en een **resolute wil**. Want liefde is een perfectie van de wil: liefhebben is het goede *willen*, voor God, voor onszelf, voor onze naaste en, ja, ook voor onze vijanden.

Dierbare Christengelovigen, deze volmaaktheid in de liefde is niet iets facultatiefs, geen *“premium”*-versie van het christendom; het is **een gebod**, een plicht waaraan iedereen van ons gehouden is. En dat geldt uiteraard op een zeer bijzondere manier voor de religieuzen, die op plechtige wijze hebben beloofd om te streven naar volmaaktheid. Ons leven brengt daarom bijzondere verplichtingen met zich mee, op het gebied van het gebed en de boetedoening.

“Laat niemand zichzelf iets wijs maken” (2^e lezing, 1Kor3, 16 ev.), maant Sint-Paulus ons vandaag aan: wat hier op het spel staat, is niets meer of minder dan ons eeuwig heil. Het

gaat om leven of dood, om de hemel of de hel. Er is geen derde weg. Wie zich tevreden stelt met een middelmatig leventje, wie stil blijft staan, gaat achteruit. Sint-Augustinus schrijft: *“Van zodra je tevreden bent met jezelf en meent dat je genoeg gedaan hebt, ben je verloren”*. Het christelijke leven is zwemmen tegen de stroom in. Wie ophoudt te zwemmen, wordt meegvoerd met de stroom en stort zich te pletter in de afgrond. Zeker in deze tijd van algemene ondeugd en relativisme. *“De wijsheid van deze wereld”* die meent dat iedereen uiteindelijk wel zal gered worden is een dwaze duivelse illusie, zo oud als de mensheid zelf. *“Welnee, gij zult niet sterven” (vgl, Gen 3,4), zei de slang tegen Eva.* Laten we niet dezelfde fout maken als onze eerste Ouders.

Dierbare Christengelovigen, woensdag begint de Vasten. Een tijd van bijzondere genade om orde op zaken te stellen in ons leven en om, met Gods genade, resoluut te kiezen voor de volmaaktheid in de liefde. Maar hoe doen we dat **concreet**?

Welnu, eerst en vooral door ons af te keren van onze zonden, door ware vruchten van berouw en boete te tonen en door regelmatig te biechten. Vervolgens ook door met devotie deel te nemen aan de heilige Mis en met de grootste eerbied het Lichaam van Christus te ontvangen. Deze twee **Sacramenten** zijn de grootste hulpmiddelen die wij hebben hier op aarde om tot volmaaktheid te komen.

Maar laten we realistisch zijn: volmaaktheid in de liefde en de andere deugden is een **werk van lange adem**, dat we elke dag opnieuw zullen moeten hernemen. Pianist wordt men door veel piano te spelen, timmerman door veel te timmeren en een deugdzaam mens door zich voortdurend te oefenen in de deugd. In het begin zal dat veel moeite kosten. Maar hoe meer wij het goede doen, hoe gemakkelijker het zal worden. Iemand die deugdzaam is, doet het goede uiteindelijk zonder enige moeite, als van nature.

Maar we moeten ergens beginnen. Laten we dus elke ochtend één goed voornemen voorleggen aan de Heer en bidden om Zijn hulp. Geen algemeen of vaag voornemen, maar één heel concreet. Laten we op voorhand nagaan welke situaties zich aan ons zullen voordoen tijdens de dag. En laten we dan elke avond kijken wat we ervan gemaakt hebben. En de volgende dag herhalen we hetzelfde opnieuw. Met dit klassieke recept hebben honderdduizenden christenen zich door de eeuwen heen geheiligd.

Ten slotte nog dit. We hebben gezegd dat het christelijk leven zwemmen is tegen de stroom in. Maar eigenlijk is dat niet helemaal juist. Zelfs de beste zwemmer zal ooit moeten opgeven. In werkelijkheid **varen wij in het bootje van Christus**, die ons ondersteunt op alle mogelijke manieren: door de Sacramenten, door Zijn genade, door Zijn Kerk, door het voorbeeld van de heiligen. Het zeil van ons bootje zijn de gaven van de Heilige Geest, zodat God ons bootje in de goede richting kan blazen, tegen de stroom in. Maar zelf zitten we aan het roer, het roer van onze vrije wil. Laten we daarom meewerken met Gods genade en met hernieuwde kracht en aandacht onze koers verder zetten stroomopwaarts, naar de veilige haven van het Eeuwig Leven. Amen.